

Pauli Tuohiojan puhe Metsäpirtin pitäjäjuhlissa Metsäpirtin hautausmaan muistomerkillä la 1.7.2006

Hyvät karjalaiset heimoveljet ja -sisaret sekä kaikki mukanaolevat ystävät.

ÄIDIN MUISTELMA

Äitini, Bertta Tuohioja, kirjoitti sodan syttymisen muistiinpanoissaan näin: *"Oli 30.11.1939 aamuhämärä ja silloin se pamahti, Sota oli alkanut ja tulipaloja syttyi. Hyökkäys kohdistui suurella voimalla rajalle. Mieheni Uunon sisko Peltosen Eliisa ajoi hevosella meidän kodin kohtaan ja niin Loviisa -mummo, joka oli Eliisankin äiti sekä lapset laitettiin kiireellä rekeen. Lapsille ei ehditty edes kunnolla vaatteita laitella päälle, pieni vaatelaatikko mukaan ja rekeen vain. Saima Tuohioja kiirehti kaikkia laittautumaan matkaan, että ehdittäisiin Taipaleenjoen lossille ja sillä yli. Kävin vielä navetassa laittamassa lehmälle heiniä ja juotavaa ja juoksin vielä Oravan Alekalle sanomaan, että jos sinä olet täällä vielä kauemmin, niin voisitko käydä laittamassa Lehtomäen Hannan lehmällekin lisää heiniä ja juotavaa. Yritin vielä ajaa polkupyörällä noin 800 metrin päähän osuuskaupalle, josko siellä tarvitaan apua, mutta joku vänrikki esti pääsyn siihen suuntaan, kun kaikki muutkin olivat tulossa toiseen suuntaan. Samassa tuli Tuokon Kosta ja ilmoitti, että kaupalta olivat jo kaikki lähteneet. Niinpä käännysin takaisin ja lähdin polkemaan Taipaleenjoen lossille, jonne muut olivat jo hevospelillä menneet".*

Näin äitini muisteli tuota sodan ensimmäistä päivää. Hän oli silloin 25 –vuotias, jonka unelmat tuntuivat inhimillisesti murskautuvan noihin kaaoksen hetkiin. Niin tietysti kaikkien muidenkin, jotka kiireellä, suorastaan sekasortoisestikin joutuivat jättämään kotinsa, elämisensä puitteet ja astumaan tuntemattomaan tulevaisuuteen.

ONKO JUMALA UHOHTANUT?

Olivatko he Jumalan rankaisemia, Jumalan unohtamia vai peräti Jumalan hylkäämiä?

Ei mitään näistä, sillä Jumala ei uhohda eikä hylkää. Miten hän voisikaan niin tehdä, sillä hänelle kukaan yksilö, heimo tai kansakunta ei ole unohduksissa. Ei Metsäpirtistä lähtenyt evakkoväki eikä tänään Metsäpirttiin kokoontunut juhlakansakaan, joka täällä matkallaan kohtaa jälleen omat juurensa.

HERRA EI UNOHDA SIIONIA

Israelin kansan yli marssivat milloin persialaiset, milloin babylonialaiset milloin roomalaiset. Ei ihme, että he sanoivat: *"Herra on minut hylännyt, Jumalani on minut unohtanut!"* (Jes. 49:14).

Mutta mitä Jumala heille vastaa:

"Unohtaako äiti rintalapsensa, unohtaisiko hoivata kohtunsa hedelmää? Vaikka hän unohtaisikin, minä en sinua unohda. Käsieni ihoon minä olen sinut piirtänyt, ja niin sinun muurisi ovat aina silmieni edessä" (Jes. 49:15-16).

Pienenä poikana ihmettelin isäni, Uuno Tuohiojan käsivarressa olevaa tatuointia. Se oli pienen pojan silmin jännittävä, hieman pelottavakin, koska milloinkaan ei oikein tullut selvyyttä siitä, miksi ja missä se oli isän käteen tatuoitu. Käden ihoon se oli piirretty ja niin se oli lähtemättömästi mukana kaikkialle, mihin isä meni.

Jumala sanoo, että me olemme hänen käteensä piirrettyjä, jokainen meistä. Näin Jumalan omistuskirjoitus meihin on kirjoitettu Jumalan omaan ihoon. Sitä ei saada siitä millään pois. Me olemme kaikkialla Jumalan yhteydessä.

SIKSI JUMALA EI UNOHDA

Koska Jumala näin läheltä näkee meidät joka päivä, niin hän on myös luvannut muistaa kohtaloamme. Jokainen huokaus, rukous, kohtalon kiroaminenkin on tullut häneen kuuloonsa ja hän on luvannut vastata rukouksiin.

Jumalalle murrettu ja voimakkaan alistama on aina ollut erityisen tärkeä. Jumalalta on odotettu apua ja häneen ankkuroituu kansojen toivo. Hän ei ole hävityksen Jumala, vaan uuden alun ja toivon Jumala.

Matteus kuvaa Jumalan toimintaa seuraavasti: *”Murtunutta ruokoa hän ei muserra, savuavaa lampunsydäntä hän ei sammuta. Hän on saattava oikeuden voittoon. Hänen nimeensä kansat panevat toivonsa”* (Matt. 12:20-21).

MILLAINEN JUMALA MEILLÄ SIIS ON?

1. Meillä on Jumala, joka sekasorronkin keskellä pitää ohjaket itsellään.

- vaikka sekasorron vallassa on näistäkin maisemista lähdetty, niin elämä on löytänyt mahdollisuutensa jossain muualla ja sen keskeltä saamme nyt täällä käydä

2. Meillä on Jumala, joka ei ole unohtanut Karjalankaan heimoa, vaan heidätkin hän on piirtänyt kätensä hipiään.

- tulevaisuuden tietää yksinomaan Jumala, aikataulutkin ovat hänen, hän varmasti muistaa myös Karjalan heimon kohtaloa

3. Meillä on Jumala, joka omalla ajallaan, omalla tavallaan on saattava oikeuden voittoon.

- Uskoa on se, että me luotamme Jumalan toimintaan. Vaikka aikakaudet ovat pitkiä, sukupolviakin menee hautaan, niin silti vain Hän tietää milloin aika täyttyy. Hänen käsiinsä me saamme jättää nytkin oman elämämme turvallisesti.